

Gyurcsány Ferenc nagyon határozottan, ahogy az egy bolsevikhoz illik, újabb bizottságot alakított. A Konvergencia Bizottság és az Államháztartási Reform Bizottság, valamint a Wallis Rt. keretében létesült Bajnai Gordon bizottság mellé most felállt „Az augusztus 20-i tűzijáték le nem fújásának felelősségét vizsgáló bizottság”, amelynek vezetője természetesen az a Szilvásy György, aki mint kancelláriaminiszter egy személyben volt felelős a tűzijátékért, alelnöke pedig nyilván az a Demszky Gábor főpolgármester lesz, aki másodrendűen, mint Budapest katasztrófavédelmének főparancsnoka, felelősíthető. Nagy, kiterjedt, alapos, de ezúttal gyors vizsgálatnak nézünk elébe. A Combinó villamos bizottság, amely megállapította, hogy nincs és nem is lehet felelős a nagyon drága villamosok és a Körút közlekedésének csődjéért, mert mindenki, aki felelős lehetne, az legfelsőbb méltóságú kör tagja, és tudvalévő, hogy évi húszmilliós prémiumok fölött, avagy a horvátországi saját sziget és lótarás fölött nincs felelősség és felelősségre vonás sem lehetséges. Szilvásy felelősségre vonhatatlanságát pedig Leisztinger és Gyurcsány együttes vagyona, milliárdjaik szavatolják. Felelős a Jó Isten, aki a vihart küldte.

Az eset sírnivaló, szálnalmas és kétségbeejtő. Mert mindez államalapító szent királyunk, I. István ünnepén történt. Ezt az országot egymásra mutogató tehetségtelen, akarnok csiszlik vezetik. És ez a nép ezt tűri. Valamennyien részesei vagyunk ennek a felelősségnek. Magam a MIÉP és a Magyar út Körök történetében először roppant kevés ember, 3–5 ezer közé tehető résztvevő előtt mondtam el ünnepi beszédemet. Arról beszéltem, ami néhány órával később ismételten bebizonyosodott: ezt az országot alkalmatlan tolvajok, gazemberek vezetik, akiket el kell kergetni. Kisbalta is volt a kezemben, s néha fel is emeltem. De sajnos fájdalmasan kevesen hallották ezeket a szavaimat. Akármilyen elhallgatás vesz körül, elsősorban engem és pártomat, a résztvevő-csökkenésnek a felelősségét nem rázhatom le magamról. Valamit, talán a szervezést, a saját tábor értesítését másképpen, erőteljesebben kellene csinálni. Ennek ellenére kétségtelen, hogy a politikai és társadalmi elemzés és a teendők megállapítása helyes, igaz és pontos volt: jött a vihar, és nem akadt egyetlen férfi a folyton pofázó alakok között, aki ki merte volna mondani: emberek, szaladjatok haza, ma nem lesz tűzijáték. A meteorológiai szolgálat az adatok szerint már legalább másfél órával korábban jelezte a nagy erejű vihar főváros felé közeledését, de akármire kenik itt most a felelősséget, a lényegyet sohasem fogják beismerni. A tűzijátékot a Gyurcsány-csomag, a megszorító intézkedések miatt egyszerűen nem lehetett lefűjni. Nem merték közölni a néppel, hogy most már nemcsak kenyeret nem adunk, de cirkuszt sem. „Panem et circenses.” Kenyér már nincs, és ezek a nyomorultak attól féltek, hogyha lefűjják a tűzijátékot, kitör a forradalom, és a fel-csigázott emberek a vihar előtti másfél órában szétverik a várost. Az állam és az állam intézményei elvesztették a hitelüket. Nem merték vállalni a felelősséget, hogy megszakítva a tévé- és rádióadásokat, járőrökcsijaikat kiküldve a Duna-partra és a hidakra, felszólítsák a látványra és bulizásra várókat, hogy menjenek haza.

Ez az újabb botrány az állam teljes szét-esettségét jelképezi. Évek, sőt évtizedek óta egyebet sem tesznek, mint rossz irányba, többek között a nemtörődömség és a felelőtlenség és az ingyenes utcai szórakozások, a kábítószer-fogyasztási alkalmak, a semmi kulturáltságot és semmi odafigyelést nem igénylő tömegrendezvények irányába terelik a tömeget, gyártják azt a tömegembert, azt a roncsot, akit nagyon nehéz hazaküldeni, mert adott pillanatban már nem hisz el semmit. A tömegember mindenképpen el akarja fogyasztani a tűzijátékot. Nem volt senki a miniszterelnöki hivatalban, a katasztrófavédelemben, a fővárosban, aki ki merte volna adni a leállító parancsot, mert ha mégis az ő lelkén szárad, hogy tűzijátékélmény nélkül marad a kicsődült tömeg, akkor nincs vizsgálat, nincs szétkenés, őt magát kenik szét a flaszteron és

palacsintaként dobják a Dunába.

A rendszer lényegéből származik, hogy a meteorológia piros jelzését csak éjfélkor olvasták el, és a lefűjásra nem vállalkozott, nem vállalkozhatott senki. Hiszen minden percben tűzijátékot ígérnek. Élvezetet, gyönyört, árubőséget, „mert megérdemlem”-et, exkluzivitást, korlátlan szabadságot, pompás szabadidőt, élményt. Ha már a kenyeret elvették, az élményt nem merik elvenni. Kialakul bennük egy komplexus, mert örökös bűntudatban élnek. Egy hiteles, törvényes kormány természetesen minden további nélkül odaállhatott volna az utca népe elé és bejelentette volna: vihar jön, szaladjatok haza, ezek azonban komplexusuk miatt nem teheték meg ezt, mert az a kényszerképzetük, hogy azonnal felnégyelik őket. Előző hazugságaik, ígéreteik, a gondosan kiépített hiteltelenségük miatt nem teheték meg a szükséges, felelős bejelentést. Ez a vég.

„Gyurcsánynak mennie kell”, mondtam néhány órával korábban, és persze írtam is már több hét óta több cikkben – és ők igazolták, hogy rászolgálnak a menesztésre. A kormánnyal és a kormányt alkotó pártok embereivel nem szabad közösködni egy közös rendezvény keretében sem – javasoltam még délután, amikor halál-esetek még nem száradtak a lelkükön. Októberben a javaslatba hozott Október Bizottságoknak demonstrálniuk kell az ország kettészakadottságát. Vannak egyfelől az összerabolt milliárdjaikon, ezer holdjaikon, privatizált vagyonukon trónoló újbursujok, idegenszívűek és idegeneket kiszolgálók, és van a nélkülöző magyarság, a lesüllyedése ellen küzdő középréteg, a magára hagyott parasztság, földművesség, a szárnyvonal nélküli falu, a magyar nép. Most, ez után a megvilágosító és leleplező vihar után mindezt megerősítem: nem szabad velük közösködni. Váljanak el útjaink. Csak ettől lesz demokráciánk. Meglátjuk, mire mennek nélkülünk. Akik ilyenkor, amikor kellene, nem merik megszakítani a tévéadást, akik egy fenyegető természeti jelenséget, egy vihart nem mernek bejelenteni, azok nem szabad, hogy az országot vezessék, és ezt a tényt legfinomabban október 23-án lehet közölni velük, amikor az ötvenedik évfordulón nem állunk szóba velük, és sehol az országban nem közösködünk, koszorúzunk, fraternizálunk velük.

Soha még ilyen gyors és közvetlen igazolást szavaimra nem kaptam, de soha még ilyen szomorú nem voltam. Annak a nemzetnek a tehetetlen tagja vagyok, az egyik felelős, amelyik ezt a bandát eltűri a nyakán. És még vannak, akik komázni akarnak velük, parolázni, kitüntetésekre ácsingóznak tőlük, mentegetik őket. Ez ennek a helyzetnek az igazi képtelensége. A roncs társadalom, amelynek egy része ott tolongott a látványosságra várva a hidakon és a partokon, még őket támogatja, tőlük vár védelmet azokkal szemben, akik a nyúzóik eltávolítását követelik, éppenséggel az ő roncséletük pici felemelése érdekében is. „Nincs forradalmi hangulat” – mondják felelős emberek is, mintha ezt én nem tudnám, és ezzel jóváhagyásukat adják, hogy ez a bűnbanda még négy évig – s ki tudja még meddig – bitorolja a hatalmat, alakítson bizottságot a felelőssége elkendőzésére. Még néhány nap, esetleg hét, és a vihar úgy elül, mint ahogy a vihar is elült, jönnek új gondok, kezdődik az iskola – de milyen tanítással, óh egek! –, és valahol előbb-utóbb kifogják a Dunából a vízbeesett házaspár férfitagja hulláját is. De mi lesz itt, Uram Isten, ez alatt a kormány alatt, ha az időjárás-változás, aminek kétségbevonhatatlan jele volt ez a vihar is, tovább nyomul ránk. S ha háború lesz? Ha netán bevonulnak a román csapatok Budapestre, mert EU ide, EU oda, úgy tartja kedvük? Mit tesz ekkor Gyurcsány? Természetesen bizottságot alakít.

A tömeg élménnyel való kiszolgálására a rendszer fenntartása céljából van szükségük a komprádoroknak, de más módon, titkosszolgálati eszközökkel is gondoskodniuk kell rendszerük stabilitásáról. Fontos, hogy a kritika ne jusson szóhoz, hogy az ellenállás erői szét legyenek forgácsolva, ki legyenek rekesztve, és el legyenek hallgatva. Fontos, hogy a MIÉP gyűlésein

minél kevesebben legyenek, az emberek féljenek, inkább maradjanak otthon, érezzék úgy, hogy nem szabad látókörbé kerülniük. A társadalom legyen fáradt és közönyös, ne legyen forradalmi hangulat, a lemondás legyen az úr az országban.

A MIÉP több vezetőjéhez és kisugárással bíró emberéhez és nyilván másokhoz is az országban a „Nemzeti Hírháló” felzettel és dr. Kőrösi Imre és Kozenkay Jenő aláírással egy rendkívül ijesztő körlevelet küldtek szét. Ebben arra figyelmeztetik a címzetteket és a címzetteken keresztül sok-sok elégedetlenkedő, esetleg tenni és összegyűlni akaró emberünket, hogy „mától (sic!) minden telefon lehallgatható Magyarországon, bárki operatív megfigyelés alá vonható, lakása, irodája operatív módszerekkel átkutatható, bárki levelei operatív úton kiemelhetők és másolhatók, hasonlóképp az e-mail-ek, SMS-ek eltéríthetők, duplikálhatók.” A következő bekezdés azt hiszem egyenesen a MIÉP számára készült: „A rendőrségi vezetés felhatalmazást kapott – akár fegyveres erőszak útján is – bármely kormányellenes megmozdulás azonnali elfojtására.”

S ez így megy majdnem egy oldalon keresztül. Aztán pedig jön az indoklás. Tulajdonképpen az, amit előző cikkeimben és legutóbbi beszédemben is kifejtettem, csak más szavakkal. „Számos társadalmi réteg súlyosan sérült a kormány jelen és ezt megelőző intézkedései miatt, így különösen a közszolgálatban dolgozók, az orvosok és ápolók, a pedagógusok és a korábban pilóta és más maffia jellegű módszerekkel vagyontuktól megfosztott tömegek, pl. Baumag, Pilisinvest, Duna Profit, Globex Holding, Mizo, Hajdú Bét, konzerv- és bútorgyárak tulajdonosai, dolgozói, beszállítói, vízi szárnyas- és baromfitenyésztők, a lakásmaffia áldozatai, és ezt a hatást növelik egyes speciális újságokban, internetes portálokon megjelenő valóságfeltárások!” – Nehéz volt pontosan leírnom ezt a zavaros szöveget. De a társadalmunkban terjengő zűrzavar másik felét is be kellett mutatnom. Amikor a másik oldal igyekszik szorongásba priznicezni magát. Amikor önmagát ijesztgeti. Ennek az internetes küldeménynek, még akkor is, ha értelmes ember nem veszi komolyan, megvan a maga hatása. Ijeszt. Távol tart. Lebeszél. Meglehet, akaratlanul, de hát a leghitelesebbnek, legellenzékibbnek látszó helyről teszi. A „Nemzeti Hírháló” Fidesz vagy Fidesz közeli háló. Az aláírók ismertek, Kozenkay úr kirúgott titkosszolgálati tiszt. Amikor legutóbb találkoztam vele a Napkelte stúdiójának előszobájában, az impotens férfiak szervezetbe tömörítésének szükségességével szerencsételtett.

Egy ilyen levél, még ha viszonylag szűk körben terjed is, fokozza a társadalomban az ijedt óvatoskodást, a távolmaradást a közügyektől, a fásultságot és a beletörődést. Ez a rendszer fenntartóinak az érdeke. Az élményszolgáltatást célszerűen a szorongás és elgyávítás szolgáltatása előzi meg. Ez a levél a tálcán kínált szorongás. A tömegemember a hatalom egyik kezéből csipegetse ki az államtól való félelmet, utána meg oldódjék fel a hatalom által kínált élményben. Néhány ilyen mártogatás után pedig legyen megbízható roncsemler. A tömegemember, a roncsemler egy pillanatig se tudjon gondolkodni, féljen, hogy lecsapnak rá és várja, hogy meglássa a csodálatos szikrákat szétvágódni az égben. Természetesen nemcsak ezért voltak kevesebben a beszédem alatt a téren, mint azelőtt, de ez is hozzájárult, az kétségtelen. Minden emberünknek, aki ajánlószelvényt gyűjt, a félelemnek ezen a hálóján kell átvergődnie és a közönybe mene-külésnek ezt a falát kell áttörnie.

Kozenkay úr természetesen az Alkotmányozó Nemzetgyűlést sem hagyhatták ki. Szerintük ez már össze is ült. Ketten már bizonyosan vannak. Magam pedig még csak most kezdeményeztem, már hogyha a gondolat első felvetését, amelynek nem egyedül voltam gazdája és amely még 1989-ben történt, nem számítom. Le vagyok körözve. „Szíves figyelmüket felhívjuk – írják –, hogy e helyütt nem sokkal korábban már hírt adtunk arról, hogy a

biztonsági és kormányzati szervek elől rejtve megalakult a valódi rendszerváltást levezénylő Alkotmányozó Nemzetgyűlés.” Nemzetgyűlés titokban, föld alatt – borzalmas. Ezek szerint a Vérszerződés is a Köjál megkerülésével történt?

Budapesten a helyzet vasárnap este igen komoly volt. A köztársasági elnök hivatalának, a nemrégén újjáépített Sándor Palotának a tetőszerkezetét a szél letépte. Öt halottról tudunk és több száz sebesültről. Egyszerű jogállami riasztással az emberéletben és a sebesülésben elszenvedett károk elkerülhetők lettek volna. De nincs jogállam.

Voltak persze helyek, ahol pontosan tudtak mindent. Ferihegyen kilenc és féltíz között, amíg a vihar el nem vonult, semmilyen gépmozgást nem engedélyeztek, sem leszállni, sem felszállni nem volt szabad. Ismerték a vihar irányát, erősségét, pusztítóképességét. Volt, aki kiadja a parancsot. Kár nem keletkezett, és így most bizottság sincs.